

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 51.

Ottende Session.

34te Møde.

Torsdagen den 5te Februar, Aften.

(Forts.)

B. Christensen (forts.): Naar den ærede Forslagsstiller har omtalt § 5 og den Politimesteren der givne Berettigelse til endog saa at nedlægge Forbud mod, at Noget af Besættningen søres paa alfar Bei o. s. v., da skal jeg dertil bemærke, at selve Paragraphens Bygning viser noksom, at det er et Overligheds-tilsælde, hvortil der sigtes, at det er en Berettigelse, som man har troet og vistnok ogsaa med Føje maa troe, at en Politimester bør have, men som selvfølgelig heller ikke nogen Politimester kan falde paa at bringe i Anvendelse uden efter den allerførste Overveelse; og skulde det Tilfælde indtræde, som den ærede Forslagsstiller antydede, da kan og maa man jo vistnok have saa megen Tillid til Stedets Dyrighed, at han ikke vil gribe til en Forholdsregel af denne Bestaaffenhed uden den alleryderste Nødvendighed. Udvalget har troet, at denne Bestemmelse ikke burde savnes, og jeg seer ogsaa, at de ærede Forslagsstillere ikke have fundet tilstrækkelig Opfordring til at gjøre noget egentligt Indgreb deri.

Dahl: De Endringsforslag, der ere stillede af de ærede Forslagsstillere til § 7, kan jeg ikke samstemme med. Det vil erindres, at efter den tidligere bestaaende Lovgivning var det bestemt, at, naar en Hest fandtes at have Snive, blev den besalet nedslagen, og Cieren fik albeles ingen Erstatning for en snivet Hest. Der synes ogsaa at være mange

Grunde, der tale for, at Cieren af en saadan Hest ikke bør have Erstatning, idetmindste hvis det er rigtigt, hvad man dengang antog, at en snivet Hest ikke kunde blive helbredet. Forordningen af 28de November 1806 siger derfor ogsaa i § 2 om den egentlige Snive: „hvilken, skjøndt den ikke til alle Lider yttre sig med lige Hestighed, steds er befunden at være dræbende for ethvert Dyr af Hestslægten, som deraf angribes“. Det er altsaa ikke saa urimeligt, naar det bestemmes, at den, der har en snivet Hest, ingen Erstatning skal have, fordi den dræbes, idet den snivede Hest heller ikke har nogen Værdi for Cieren, uden forsaavidt han kan skaffe sig en Indtægt af Huden, hvilken han naturligtvis alligevel faaer. Det er altsaa særdeles human, naar Udvalget har bestemt, at der for snivede Heste skal gives $\frac{1}{8}$ af Værdien i Erstatning; men det forekommer mig ogsaa at være den yderste Grændse, hvortil man kan gaae, idet jeg maa antage, at ikke een af tre snivede Heste, ja maaskee ikke een af ti kan blive helbredet, og maaskee maa man endog saa opstille et mindre Forhold, saa at det forekommer mig, at man ikke bør gaae videre, end Udvalget har gjort. Det er jo klart, at den, der virkelig faaer $\frac{1}{8}$ af den snivede Hests Værdi, vistnok faaer fuld Erstatning, og han faaer rimeligvis mere end fuld Erstatning. Med Hensyn til den Forandring, som ligeledes er foreslaaet, at kun $\frac{1}{4}$ skal udredes af Kommunen og $\frac{3}{4}$ af Statskassen, da forekommer det mig, at der ikke kan være Anledning til at fravige de Principer, som man altid har opstillet om, at Kommunen ordentligvis skal betale Halvdelen af de Omkostninger, som den tager Deel i med Staten. Det er saa ofte, i Særdeleshed ved Finants-